

הנשיקה המביכה / עמוס כרמל

בתקופה שבתיה הייתה בגן הייתה הימנעות של ההורים מלתת נשיקות, חיבוקים, ליטופים לילדים כי... זה מפנק את הילד יותר מדי, הוא יהיה תלותי מדי, חלשלוש. המבוגרים סברו שבתקופה שיש כל כך הרבה משימות קיבוציות, התיישבותיות, לאומיות צריך לגדל דור משימתי, חזק, אמיץ, עשוי ללא חת. הילדים באותה התקופה היו כמהים ליד מלטפת, לביטויי אהבה בנשיקה, שיוועו לחיבוק, לאמירה מעודדת. על רקע האווירה הזו, ששררה בין המשפחות ובקיבוץ כולו - יסופר המקרה הבא: יום אחד אני צועד מהמוסד החינוכי, לצד חבורת "גברברים" מקבוצתי, מכיתה י', לתוך הקיבוץ. חוצים את הדשא הגדול ולפתע מופיעה לצידנו שורה של ילדי הגן. בטרם הספקתי להבין את המתרחש, יצאה בתיה הקטנה בריצה מתוך השורה והנה היא כבר קופצת עלי, נאחזת בכתפי בציפורניה ומתחננת: "עמוסי תן לי נשיקה, אני רוצה נשיקה". ואני, התביישתי מ"ההתקפה" הבלתי צפויה, התכווצתי, הסמקתי, ומיד הסתכלתי לצדדים לראות כיצד מגיבים חבריי שסביבי למצב הבלתי מקובל, המביך ו"המשפיל" אליו נקלעתי. בינתיים, הקטנה מלקקת את הלחי שלי וצועקת: "עמוסי תן לי נשיקה, תן לי נשיקה". חבריי לקבוצה מביטים הצידה, לא רוצים להיות עדים למצב המביש המתרחש לידם ומחישים את צעדיהם אל חדר האוכל. בינתיים, הגננת כבר צועקת: "בתיה! תחזרי לשורה". אני מהסס... מתלבט... נוגע עם שפתיי בלחי הקטנה הרועדת ומנסה לשחררה, אך היא לא מרפה: "לא, אני רוצה נשיקה ממש טובה". עכשיו אני מבין כבר שכך לא אחלץ מהמצב הקשה אליו נקלעתי ומדביק לקטנה נשיקה מצלצלת. בתיה ממהרת לשחרר את כתפי הדואבת מציפורניה, צוחקת במלא הפה, מנופפת אלי לשלום וממהרת להצטרף לקבוצת הגן. אתמול, בתיה, כאשר שכבת על הספה מחוסרת הכרה והמורפיום מטפטף לתוך הווריד, נתתי לך נשיקה אחרונה, נשיקת פרידה עצובה... ואז לפתע, עלה במחשבתי סיפור "הנשיקה המביכה". עכשיו עצוב מאוד, הדמעות זולגות ללא מעצור, נסגר מעגל חיים כה מהר. התייסרתי באותו מעמד של קדושה לצידה של בת-יה, שלא יכולתי באותם ימים ראשונים לחבק אותך באהבה, במלא גופך הקטן, ולהעניק לך כמה נשיקות מתוקות.

